

Hồi 85 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Ngộ Không gạt Bát Giới Lão quái bắt Đường Tăng

Xin Bệ Hạ dung tội thất lễ cho chúng tôi?

. Vua Diệt Pháp hỏi rằng:

- Bá quan có thất lễ chuyện chi, mà xin miễn tội?

Bá quan tâu rằng:

- Không biết có gì, chúng gôi ngủ mới thức dậy, tóc đã hết trơn làm như bị ai cạo!

Vua Diệt Pháp xem sơ rồi phán rằng:

- Chuyện này rất lạ, nội trong cung cấm cũng như vậy luôn luôn không có người nào còn tóc!

Phán rồi ngồi ngó các quan, thấy ông nào cũng rơi nước mắt.

Vua Diệt Pháp thở ra phán rằng:

- Từ này sắp sau chẳng dám giết thầy chùa nữa?

.

Giây phút quan đương giá nói lớn rằng:

- Ai có việc chi thời tấu, bằng vô sự thì bãi châu?

Quan Tổng binh tuần thành quì tâu rằng:

- Hồi khuya tôi đi tuần thành, đuổi lũ ăn cướp lấy đăng tử đồ, và bắt đăng con ngựa.

Xin dung cho Bệ Hạ định lẽ nào?

Vua Diệt Pháp mừng rỡ phán rằng:

- Khiêng tử và dắt ngựa đến cho trẫm xem?

Khi ấy quan Tổng binh vưng chĩ, truyền quân khiêng tử dắt ngựa đến sân châu.

Tam Tạng hoảng hồn hỏi nhỏ rằng:

- Đồ đệ ôi, bây giờ biết tâu làm sao??

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Đừng làm bộ nhút nhát, tôi đã quy y cho nó rồi, đợi mở tử ra tôn bằng thấy cả?

Khi vua Diệt Pháp truyền mở tử, Bát Giới nhảy ra trước, bá quan xem thấy kinh hồn, Tôn Hành Giả đỡ thầy ra, còn Sa Tăng gánh đồ hành lý đi sau hết.

Bát Giới thấy Tổng binh bắt ngựa, liền nhảy tới trước hứ một tiếng mà nói lớn rằng:

- Sao người dắt ngựa của ta, mau mau trả lại!

Nói rồi nhảy đại qua nắm cương ngựa kéo lại.

Quan Tổng binh hết hồn.

Bốn thầy trò vào đền, vua Diệt Pháp xuống ngai nghinh tiếp, phán hỏi rằng:

- Thầy ở đâu đến đây?

Tam Tạng tâu rằng:

- Bần tăng là Khâm sai vùng chỉ Đường thiên tử qua Tây Phương thỉnh kinh tại chùa Đại Lôi Âm?

Vua Diệt Pháp phán rằng:

- Sao mấy thầy ngủ trong tủ làm chi?

Tam Tạng tâu rằng:

- Tôi biết Bệ Hạ nguyện giết thầy chùa cho tới một muôn mạng, nên tôi không dám đi ngang qua, phải giả kẻ tục mà đi trong cơn tối, vào quán mà ngủ, lại e lậu sự khó lòng, phải chun vô tủ mà nằm cho kín đáo. Không dè bị ăn cướp khiêng đi, gắp quan trào râu lại. Nay xin Bệ Hạ mở lượng rộng, tha chúng tôi đi thỉnh kinh, đã có ơn lại thêm phước?

. Vua Diệt Pháp phán rằng:

- Sư phụ là thánh tăng Trung Hoa, trầm không hay mà nghinh tiếp cam lồ mười phần. Bởi khi trước nhiều kẻ thầy chùa kiêu ngạo lắm, lắm giận quá mới nguyện giết một muôn sái mà rửa hờn. Chẳng ngờ số ấy gần đủ, không dè hồi hôm trời khiến trăm quy y, hoàng hậu và bá quan thái giám cung phi cũng vậy. Xin thầy dạy bảo phép tu hành, trăm quyết lòng thọ giáo?

. Khi ấy Bát Giới cười ngất nói rằng:

- Đã chịu làm đệ tử mà lễ nhập học ở đâu?

Vua Diệt Pháp phán rằng:

- Nếu chịu dạy quả ngon, thì nguyện dung châu báu ngọc vàng làm lễ ra mắt?

. Tôn Hành Giả nói rằng:

- Chúng tôi là sai chơn tu, chẳng hề ham tài lợi.. Ghi lá điệp thông quan và đưa khỏi thành cũng đủ lễ, như vậy thì cơ đồ bền vững vận nước lâu dài .

Vua Diệt Pháp truyền dọn tiệc chay thiết đãi.

Chúa tôi đồng làm lễ, kêu Tam Tạng bằng thầy.

Ghi lá điệp thông xong xong, rồi xin Tam Tạng đặt hiệu nước lại.

Tôn Hành Giả nói:

- Chử Pháp tốt lắm, có một chử Diệt không tốt mà thôi. Hôm nay có Khâm sai đi ngang qua đây, lấy chử Khâm làm kính, đổi lại Khâm Pháp quốc. Trời khiến nước này từ đây sắp tới là: Biển lặng sông trong yên một mối, Gió hòa mưa thuận khỏe muôn dân?

. Khi ấy vua Khâm Pháp truyền ban chiến cải hiệu lại, rồi dọn xe giá đưa bốn thầy trò ra khỏi thành.

Còn Tam Tạng từ giã vua Khâm Pháp, đi một đôi xa xa, rồi khen rằng:

- Ngộ Không! Người làm chuyện đó có ích lắm!

Sa Tăng nói:

- Anh đi rước thầy hù ở đâu hồi nửa đêm mà cạo đầu nhiều dữ vậy?
Tôn Hành Giả bèn thuật chuyện lại, ai nấy cũng nực cười.

Ngày kia tới hòn núi cao, Tam Tạng dừng ngựa nói rằng:

- Đồ đệ ôi! Nếu núi cao chắc có yêu tinh, phải giữ gìn cho lắm?

. Tôn Hành Giả cười rằng:

- Không hề chi mà lo, có tôi đi theo thì vô sự?

. Tam Tạng nói:

- Đừng nói vô sự, ta coi chót núi cao quá, sanh nhiều cụm mây dữ dằn, ngó thấy chừng nào xôn xang chừng nấy?

. Tôn Hành Giả cười rằng:

- Sao thầy quên Tâm kinh của thầy Ô Sào thiên sư, nên mới giựt mình như vậy!

Tam Tạng nói:

- Ta nhớ hết thầy, chẳng hề quên câu nào?

. Tôn Hành Giả nói:

- Tuy thầy nhớ hết, mà còn quên mấy câu thơ đằng sau?

. Tam Tạng hỏi:

- Bốn câu kệ ấy làm sao?

Tôn Hành Giả thưa rằng:

Phật ở Linh Sơn vốn chẳng xa,
Linh Sơn thiết ở tại lòng ta.
Người điều có mỗi Linh Sơn tháp,
Hề nhớ Linh Sơn hết sợ tà.

Tam Tạng nói:

- Cứ theo bài kệ ấy chỉ nghĩa Phật tức tâm, tâm tức Phật, tâm chánh thành Phật, tâm tà thành ma .

Tôn Hành Giả nói:

- Không có khó chi, gìn lòng thanh tịnh việc dữ cũng hóa lành. Nếu sai chạy thì không nên việc. Lòng thành thì chùa Đại Lôi âm ở trước con mắt, chớ thầy nhát quá thì tâm thàm chẳng an, biết ngày nào cho đến Đại Lôi Âm?

Tam Tạng nghe nói an lòng, thầy trò đi mạnh mẽ.

Giây phút nghe gió thổi ào ào, Tam Tạng kinh hải nói rằng:

- Gió đó, gió đó!?

Tôn Hành Giả nói:

- Mùa xuân có gió chướng gọi là hòa phong. Mùa hè có gió nam gọi là huân phong. Mùa thu có gió tây gọi là kim phong. Mùa đông có gió bắc gọi là Sóc phong, bốn mùa đều có gió, mà sợ nỗi gì .

Nói chưa dứt lời thấy khói đen mù mù, Tam Tạng càng thất sắc, Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Xin thầy đừng sợ, bước xuống ngựa mà ngồi, có Bát Giới và Sa Tăng bảo hộ; để Lão Tôn đi xem thử kiết dung!

Nói rồi nhảy lên mây, án tay mà coi xuống, thấy có ba bốn con yêu nhỏ, đương tập làm gió làm sa mù.

Tôn Hành Giả cười thầm rằng:

- Thầy mình cũng linh, có bày diêm trước! Ta bây giờ vác thiết bạng ngảy xuống mà đập đại, thì cúng nó chết hết cả bày, sonh sợ thất danh vì sợ đánh lén. Ta muốn về sai Bát Giới đi đánh thử, chắc nó làm biếng không đi, phải làm mưu gạt nó mớiặng?

Nghĩ rồi nhảy xuống, Tam Tạng hỏi rằng:

- Ngộ Không, chỗ nổi ngút đen diêm hung hay kiết?

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Bây giờ đã hết gió tan khói rồi?

. Tam Tạng nói:

- Phải, bây giờ có bớt hơn hồi nãy?

. Tôn Hành Giả cười rằng:

- Tôi bình thường nó đâu có đó, coi chẳng hề làm! Biết con Địa Động là yêu giả bình trối vào cây mà gạt thầy mở, một hai thầy cũng cải tôi mới bị nó bắt đi động phòng, khóc gần hết hết nước! Nay tôi cũng còn ý tài nhắm hay, chắc chỗ ngút đó có một hai con quỷ thành tinh chưaặng bao lâu. Chẳng ngờ đến đó mà coi, không phải yêu quái, thiệt là coi nhiều lần lắm cũng có ba lần làm?

. Tam Tạng hỏi:

- Không phải yêu tinh, vậy chớ giống gì đó?

Tôn Hành Giả nói:

- Ấy là xóm nhà giàu ở nước kia, xôi và hấp bánh bao rất nhiều, để dành cho trai tăng, nên hơi lên ngun ngút?

Bát Giới nghe nói, liền kéo Hành Giả mà hỏi nhỏ rằng:

- Anh ăn rồi phải không?

Tôn Hành Giả nói nhỏ rằng:

- Ăn chút đỉnh không bao nhiêu, và đồ nem mặn quá .

. Bát Giới hư và nói rằng:

- Mặn lạt không hề gì, tôi ăn no một bữa .

. Tôn Hành giả hỏi:

- Người muốn lắm sao?

Bát Giới nói:

- Tôi đói chí tử, anh khéo hỏi có không?

Tôn Hành Giả nói:

Lời thánh nhơn có nói: Phụ tại, tử bất đắc tự chuyện. Nghĩa là con có cha, thì con không có quyền chi hết. Lẽ nào có thầy đó, mà mình đi ăn trước hay sao?

Bát Giới cười rằng:

- Miễn là anh đừng nói ra, thôi tôi đi đặng .

. Tôn Hành Giả cười rằng:

- Ai nói làm chi, đồ người kiếm chuyện chi mà đi cho đặng .

Bát Giới nói:

- Chuyện làm thì dở, chuyện nói không thông, chớ chuyện kiếm ăn thì hay lắm!

Liều tính kế thừa với thầy rằng:

- Gần vô nhà trai tăng thì phải tính trước, nếu để con ngựa này đói, thì vô nhà nó phá rầm rầm. Vậy để tôi đi cắt cỏ cho nó ăn, rồi thầy trò sẽ vào nhà trai tăng một lượt .

Tam Tạng nghe nói mừng rỡ khen rằng:

- Người bữa nay thật siêng năng quá, hãy đi cho mau mà trở về!?

Bát Giới nói xuôi rằng:

- Tôi đi nhứt khắc .

Nói rồi chạy vô.

Tôn Hành Giả bốc theo nói nhỏ rằng:

- Nhà trai tăng đãi những thầy thanh, không đãi những bộ tướng dữ tợn như vậy.

Người phải giả binh mới xong?

Bát Giới nghe lời, đi tới hòn núi biến ra thầy chùa lùn mà mập, tay gò mỗ miệng đọc lâm thâm, làm bộ như đọc kinh chớ không thuộc câu kinh nào hết.

Khi ấy chúa yêu truyền lệnh cho các tiểu yêu đón đường bắt thịt, vừa lúc Bát Giới gò mỗ lủi vô.

Tiểu yêu vây phủ đũa thì nắm áo nắm quần, đũa thì xách tai xách mũi.

Bát Giới nói:

- Mời ăn gì dữ vậy, thùng thảng tôi đi vô .

Lũ tiểu yêu hỏi:

- Muốn đi ăn giống gì đó?

Bát Giới nói:

- Các người đã bố thí, làm việc trai tăng, thì ta đền nhằm lễ, không biết hay sao mà hỏi kia?

Lũ tiểu yêu cười rằng:

- Ta không phải trai tăng, thiệt là thực tăng, chúng ta là yêu tiên tại núi này, hay bắt thầy chùa mà ăn thịt, nay đặng bắt người đem về động nấu cho rứt mà ăn một bữa đừng trông việc trai tăng?

Khi ấy Bát Giới nghe nói, trách thăm Hành Giả rằng:

- Tôi vật Bật mã ôn, gạt ta đi nạp thịt cho yêu tinh, chớ có ai trai tăng ở đâu, Bật Mã

Ôn thiệt độc quá!

Xảy thấy chúng nó áp lại kéo núm đông lắm.

Bát Giới nổi nóng hiện nguyên hình, vác đinh ba đập đại.

Các tiểu yêu bại tẩu, về động báo cho chủ nó hay rằng:

- Có một thầy chùa mập đi ngang qua núi này, chúng tôi quyết bắt về ăn thịt, không dè nó biến hóa .

Chúa yêu hỏi:

- Nó biến ra giống gì?

Tiểu yêu nói:

- Nó biến ra mỏ dài tai lớn, có lông gáy như heo rừng, hai tay cầm đinh ba đập chúng tôi gần chết, nên trở về báo cho đại vương hay?

Chúa yêu nghe nói xách roi sắt ra ngoài, ngó thấy Bát Giới thiệt dữ tợn, chúa yêu hét, lớn rằng:?

Ngươi tên họ là chi, ở đâu đến đây, phải nói thiệt thì ta dung mạng?

Bát Giới cười rằng:

- Ngươi không biết Trư tử ông sao? Ta là học trò Đường Tăng, gọi là Trư Bát Giới?

Chúa yêu nói:

- Nói vậy thì ngươi là học trò Đường Tăng, thuở nay ta nghe đồn thịt Đường Tăng quý lắm, ta không biết ở đâu mà kiếm, thời may đến nạp thịt cho ta, đồ chạy đâu cho khỏi .

Nói rồi đánh một thiết tiên, Bát Giới ra oai cự chiến.

Giây phút chúa yêu truyền các tiểu yêu phủ vây tứ phía.

Bát Giới đánh cầm đông với chúa yêu, ngặt bị lũ tiểu yêu quấy đông lắm nên đánh không xiết, rán sức đỡ Nam đỡ Bắc cho khỏi bị thương tích là may.

Khi ấy Tôn Hành Giả ngồi sau lưng Tam Tạng, khi không vùng cười khan.

Sa Tăng hỏi:

- Chuyện gì mà sư huynh cười đó?

Tôn Hành Giả nói nhỏ rằng:

- Bát Giới là thằng điên, nghe nói nó gạt đám trai tăng, nó ham ăn kiếm có đi lên, chắc là nó đập tiểu yêu cũng chết hết, chừng nào chúa động ra nó mới điên! Mặc sức nó mắng Bật Mã Ôn không biết mấy chục tiếng! Ngộ Tịnh ngươi đừng nói lậu cho thầy hay, để ta đi tiếp nó?

Nói nhỏ rồi lên nhỏ một sợi lông, hóa hình mình ngồi đó, còn hình thiệt biến mất, bay lên mây ngó xuống thấy Bát Giới bị vây, coi bộ nó muốn nạp thịt cho chúng nó.

Tôn Hành Giả nhảy xuống kêu lớn rằng:

- Bát Giới đừng sợ, có lão tôn trợ chiến đây!?

Bát Giới đắc thế, tinh thần mạnh mẽ hơn xưa, vác đinh ba đập đại, chúa yêu cự không

lại, liền bại tẩu.

Còn Tôn Hành Giả thấy yêu quái chạy rồi, liền tàng hình về trước, dùn mình thâm lông lại, hiện nguyên hình như thường, ngồi sau lưng Tam Tạng.

Giây phút Bát Giới chạy về đồ ghèn đồ đãi, thở hào hển mà bái.

Tam Tạng lầy lẹm mà hỏi rằng:

- Người đi cắt cỏ ngựa, sao coi bộ xơ xải như vậy?

Bát Giới đấm ngực dậm chân nói rằng:

- Thầy ôi! Nếu nói ra thì mắc cỡ quá, sư huynh gạt tôi, nói xóm kia có trai tăng mà nệm măn quá nên ăn ít đặn. Tôi sẵn đói bụng, nên mượn cớ cắt cỏ đi ăn lót bụng, chẳng ngờ mới lò đầu tới, gặp một bầy yêu vây tôi, quyết bắt mà ăn sống! Tôi đánh một hồi giải vây không nổi, nhờ sư huynh chống gậy tang đến tiếp cứu, nếu không thì tôi chết, chẳng còn sống mà thấy mặt thầy?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Người đừng kiếm chuyện vu vạ, mình đi ăn cướp lại khai xã cho người ta! Từ khi người đi đến bây giờ, ta ngồi sau lưng thầy chẳng hề rời khỏi .

Tam Tạng nói:

- Thiệt Ngộ Không chẳng hề lừa ta, lẽ nào đi trợ chiến!

Bát Giới nhảy dựng lên nói rằng:

- Thầy đừng tin mắc lắm, sư huynh có phép thể thần ấy là cái lông vượn già chó không phải hình thiệt?

Tam Tạng gật đầu rồi hỏi rằng:

- Ngộ Không, thiệt có yêu quái chăng?

Tôn Hành Giả biết giấu không được, túng phải đứng dậy cười rằng:

- Thiệt có ít con quỷ nhỏ, chúng nó chẳng dám chọc tới tôi. Bát Giới lại đây ta bầu cử người một chức, bởi bảo hộ sư phụ mà đánh các động, chẳng khác chỉ cầm binh .

. Bát Giới hỏi:

- Cầm binh là đánh giặc phải chăng?

Tôn Hành Giả nói:

- Phải, bởi Sa Tăng võ nghệ thua người, nên ta cử làm chức khai lộ Tiên Phuông, nếu yêu quái không ta cũng tốt, bằng nó đón đường làm dữ, thì người đánh nó mà lập công .

Bát Giới nhắm sức con yêu ấy, tài cũng không hơn mình bao nhiêu, nên nói rằng:

- Tôi chịu lãnh chức ấy?

Tôn Hành Giả vui mừng thỉnh thầy lên ngựa, Sa Tăng quảy gánh theo sau.

Còn Bát Giới đi trước.

Nói qua con yêu bại tẩu về động, ngồi trên gành làm thỉnh làm thế, có ý ưu phiền. Tiểu

yêu thấy vậy hỏi rằng:

- Đại vương thường đi ra ngoài, trở về thì hớn hờ, sao bữa nay coi ý buồn rầu?

Chúa yêu nói:

- Chúng bây ôi! Thường khi ta tuần nụy, bắt luận người và thú vật đều bắt về mà nuôi dưỡng chúng bây. Nay rủi quá, gặp tay động lực!

Tiểu yêu hỏi:

- Người nào động lực với Đại vương?

Chúa yêu nói:

- Gặp một Hòa Thượng gọi là Trư Bát Giới, vốn đệ tử đường tăng ở Đông Độ đi thỉnh kinh . Ta bị nó đánh ít cái đinh ba mà bị tẩu! Ta thuở nay nghe đồn Đường Tăng là phật La Hán tu hành mười đời nếu ai ăn được miếng thịt Đường Tăng thì sống hoài không chết. Không ngờ bữa nay tình cờ gặp nó, quyết bắt mà ăn thịt cho trường sanh. Nào hay nó có học trò như vậy! Tức biết chừng nào!

Nói chưa dứt tiếng, có một đứa tiểu yêu nhảy ra nói rằng:

- Đừng cho ham ăn thịt, thịt Đường Tăng ăn chẳng đặng đâu!

Chúa yêu hỏi:

- Làm sao mà ăn không đặng?

Tiểu yêu nói:

- Nếu dễ ăn thì nó đi đâu đến chốn này? Không đủ cho yêu tinh xứ khác nó ăn gỏi! Bởi nó có ba đứa học trò: Học trò lớn là Tôn Hành Giả, học trò thứ hai là Bát Giới, học trò thứ ba là Sa Tăng .

. Chúa yêu hỏi:

- Sa Tăng sánh với Bát Giới ra thế nào?

Tiểu yêu nói:

- Cũng không hơn thua bao nhiêu .

. Chúa yêu hỏi còn Tôn Hành Giả ra thế nào?

Tiểu yêu le lưỡi nói rằng:

- Tôi không dám nói! Tôn Hành Giả thần thông quảng đại, biến hóa vô cùng, năm trăm trước nó đánh thiên cung, những tướng trời bắt không đặng nó! Mình trông gì ăn thịt Đường Tăng .

. Chúa yêu nói:

- Tôi hồi trước ở núi Sư đà, động Sư đà, ở chung với đại vương ấy không biết phải quấy, muốn ăn thịt Đường Tăng bị Tôn Hành Giả dùng thiết báng phá cửa tan nát, may tôi có trí khôn, mở cửa sau mà trốn đến đây nhờ đại vương cho ở, bởi vậy nên tôi biết có tài .

Chúa yêu nghe nói sợ thất sắc.

Xảy có tiểu yêu khác chạy lại nói rằng:

- Xin Đại vương đừng sợ. Nếu muốn ăn thịt Đường Tăng thì tôi có kế bắt nó .

Chúa yêu hỏi:

- Người tính kế chi?

Tiểu yêu nói:

- Tôi có kế phân biện mai hoa?

Chúa yêu hỏi:

- Làm sao mà gọi là kế phân biện mai hoa?

Tiểu yêu nói:

- Bây giờ đem các yêu trong động ra hết thảy, trong một ngàn chọn một trăm đứa hay, rồi trăm đứa hay chọn rút lại mười đứa hay, và mười đứa ấy cho thi với nhau, mà tuyển đại ba đứa hạng nhất, có tài năng, biết biến hóa, ba đứa ấy đều hóa ra hình đại vương, cũng cầm thiết tiên như đại vương, mai phục ba chỗ. Trước hết một người đánh với Bát Giới, sau sai một người đánh với Tôn Hành Giả, rồi lại một người đánh với Sa Tăng, để ba đứa tiểu yêu đánh cầm chừng với ba anh em nó. Còn đại vương ở trên không, thò tay bắt Đường Tăng như lấy đồ trong túi, có khó chi đâu! Chúa yêu nghe nói mừng rỡ khen rằng:

- Kế ấy hay lắm, hay lắm. Nếu bắt khôngặng Đường Tăng thì thôi, nên bắt đặng, thì ta phong người làm chức Tiên Phuông?

Tiểu yêu liền mừng rỡ tạ ơn.

Khi ấy chúa yêu y lời tuyển ba đứa tài năng, đều hóa ra hình mình, cầm thiết tiên mai phục ba ngõ.

Nói về Tam Tạng yên lòng, cứ đi theo Bát Giới, đi một hồi lâu, nghe bên đường hét lên một tiếng, có một con yêu nhảy ra, xóc lại muốn bắt Tam Tạng.

Còn Tôn Hành Giả kêu rằng:

- Bát Giới yêu tinh tới đó sao người chẳng ra tay?

Bát Giới rút đinh ba đập đại.

Còn yêu đưa thiết tiên ra đỡ, hai người đương đánh nhau dưới sân núi.

Xảy nghe tiếng hét trong bụi cỏ, có con yêu nhảy ra, xóc lại muốn bắt Tam Tạng, Tôn Hành Giả nói:

- Thầy ôi, Bát Giới nhắm con mắt, để con yêu chạy lại bắt thầy đó, để Lão Tôn đánh nó?

Nói rồi rút thiết bạng xông tới đánh liền.

Con yêu không thềm nói chi hết, đưa thiết bạng ra đỡ, hai người đương đánh với nhau tại dưới bờ cỏ.

Xảy nghe gió thổi sau lưng núi, có con yêu khác nhảy ra xóc lại Tam Tạng, Sa Tăng ngó thấy thất kinh đưa gậy cản lại, con yêu đưa thiết tiên đánh nữa; chúng nó hét rém dụ ba anh em theo xa xa.

Chúa động ở trên mây ngó xuống nắm cổ Đường Tăng ngồi trên ngựa một mình. Nó thò tay xuống nắm cổ Đường Tăng, nổi gió bay về động; liền kêu bố tiên phuông.

Khi ấy con yêu bày kế đó, nó liền ra động quỳ lạy thưa rằng:

- Lẽ nào tôi dám chịu chức lớn như vậy?

Chúa yêu nói:

- Tướng quân ôi! Một lời đã hứa, như màu trắng nhuộm đen. Nguyên ta có nói: Nếu bắt đặng Đường Tăng, thì phong ngươi làm chức tiên phuông, nay nhờ kế ấy mà thành công, lẽ nào thất tín? Bảo trẻ nhỏ chùi chảo nhún lửa, mà nấu Đường Tăng; ta với người đều ăn thịt cho trường thọ .

Tiên Phuông nói:

- Đại vương ôi! Chẳng nên ăn thịt nó đâu!

Chúa yêu hỏi:

- Đã bắt đặng sao chẳng chịu ăn?

.

Tiên Phuông nói:

- Ăn no thì khó gì! Song Bát Giới với Sa Tăng còn nói nhơn nghĩa đặng. Sợ có một mình Tôn Hành Giả độc lắm! Nếu nó hay đặng, nó không thềm đánh với mình chi, nó đập một thiết bång cũng đủ gãy núi này, thì chỗ đâu mình ở .

Chúa yêu nói:

- Tiên Phuông ôi! Tự ý ngươi tính như nào cao thì tính?

Tiên Phuông nói:

- Ý theo ý tôi, thì dẫn Đường Tăng ra sau vườn trói lại trên cây. Đợi đôi ba ngày nó không tìm tới động, ta sẽ thủng thẳng mà ăn thịt; như vậy thì tiện hơn .

Chúa yêu nghe nói bảo dắt Đường Tăng đem ra sau vườn trói trên cây đại thọ.

Tam Tạng khóc than rằng:

- Đồ đệ ôi!, các người đánh yêu quý ở đâu, để ta ở đây chịu khổ, biết chừng nào cho gặp mặt, thảm thiết quá chừng!?

Khi ấy Tam Tạng đang khóc, ngó thấy người bị trói trên cây trước mặt, người ấy kêu rằng:

- Hòa Thượng ôi! Thầy cũng bị bắt hay sao .

Tma Tạng hỏi:

- Ngươi là ai đó?

Người ấy nói:

- Tôi là người đốn củi núi này, bị chúa yêu bắt trói tại đây, nay đã ba bữa nó gần thịt của tôi .

Tam Tạng nói :

- Tiều phu ôi! Người thác có một mình không đeo theo chi lắmm chớ ta thác còn trực trặc không êm?

Tiều phu nói:

- Thầy ôi!, thầy là người tu hành thác rồi thì thôi, còn chuyện cho đeo theo .

Tam Tạng nói:

- Ta là sãi ở Đông Độ đi thỉnh kinh ở Tây Phương đang đem về cho Thiên tử, cầu cho các đảng cô hồn. Nếu ta chết thời chúa ta trông kinh cũng hết hơi, đã lỗi đạo làm tội, mà cô hồn trong thành uổng tử không trông gì siêu độ, té ra bao nhiêu công quả đều hóa tro. Sao gọi là không đeo theo?

Tiêu phu nói, rơi lụy than rằng:

- Thầy ôi! Thầy thác hãy còn thảm vừa vừa tôi thác mới thảm hơn nữa, bởi tôi mồ côi cha mẹ hồi nhỏ, còn một mẹ già, nay đã tám mươi ba tuổi, tôi không nghề nghiệp chi, nhà nghèo cứ đi đốn củi. Nếu tôi thác, thì không ai nuôi dưỡng mẹ già, sợ phải chết đói không ai chôn cất nữa, tức tối lắm, thảm thiết biết chừng nào!

Tam Tạng nghe nói khóc ròng than rằng:

- Tội nghiệp vô cùng, thờ chúa thờ thân cũng vậy, người vì thảo mẹ, ta vì vua .

Nói về Tôn Hành Giả đánh yêu chạy rồi, trở về không biết thầy đâu mất; còn đồ hành lý và ngựa mà thôi, còn Bát Giới và Sa Tăng thì không thấy, Tôn Hành Giả dắt ngựa quảy gánh đi kiếm vợ.

Hết Hồi 85 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân

[Xem Hồi 86](#)